

ՅԱԻԵԼՈՒԱԾ

8000000000

ՅԻՒՍԷՓ ՈՒ ԶԱԼԵԽ

(Մական քարառով) *

Յաղուրդն տասուերկու տղայ կէր. տասը մէկ մօրէ, ևն էր-
կուս մէկ մօրէ:

Մէկի անուն Յիւսէփ, մէկն էլ Բենիամ:

Յիւսէփ տասնըմէկիցն էլ խօրոտ էր:

Էդա տաս տղէք ամեն օր կերթէն ցեղի:

Օրէն մէկ տասն էլ ուրինց խուսք էրն մէկ:

— Էրթանք տուն, մի խէր Յիւսէփ մի խիտ չը դնի՝ մինք չընք
իգեայ ցեղի: Մի խէր, Յիւսէփ քսանց մի շատ կուզը, զՅիւսէփ
բիրինք կուրըսինք:

Եկըն տուն. առաւուտուն էսաց միծ տղէն. — Յիւսէփ չդնիս
խըա մի, տղէք չըն իգեայ էրթանք ցեղի:

Խէր էսաց. — Զըմ խոյա գեայ զՅիւսէփ:

Յիւսէփ էսաց. — Տ'էրթամ:

Խէր էսաց. — Ա՛յ որդի, մ'էրթայ:

Յիւսէփ էսաց. — Զէ, տ'էրթամ:

Աղբէրքի էլան, ձիանք բիրին, խիծան, դեացըն սար ցեղը.
գուրինյ ցեղը էրն չիւր կէսօրին. ծառուացան:

Մինծ աղբէր էսաց. — Էրթանք խորու վերէն, ջիւր քեշինք,
խմինք, նուր կգեանք:

Եկան վար խորուն. մինծ աղբէր էսաց. — Ըզը կախեցէք, իս
էրթամ, ջիւր քեշիմ:

Յիւսէփ էսաց. — Իս տ'էրթամ, դիւ մնծ աղբէր իս, չընը:

Յիւսէփ մտաւ խուր, ջիւր էլան, աղբէր խման. ձիանքն էլ

*) Պատմած է Զատիկ Խէպօյեանց, որ իւր ասելով գրից երբէք լսած չէ
Յովսէփ Գեղեցկի պատմութիւնը, այլ իբրեւ հէփաք: Ամբողջ այս անցքը քրդեւէն
երգով կասուի. ինքն եւս գլխէր, սակայն գրի առնելու միջոց չեմ ունեցած:

խման. Սալ քեշեցըն վար խուրու բերնին. Յիւսէփ թուղըն խուրու մէջ:

Յիւսէփն էլ նստաւ վար աթուռն, աթուռ վար ջրուն. լիւս կամար կայնաւ վերէն:

Աղբբբբբն էլ ըսեցըն.—Մի խօր պատասխան ինչիս տը տանք յերեկուն:

Մինժ աղբբբ էսաց.—Էրթանք, բանմ սպանինք, անիւ ծուցը քեաօիկ թաթիսինք մանջ էրընին, տանընք տանք մի խօր, ըսընք.—Յիւսէփ մէ մօտէն հեռու էր, մինչև մենք խառանք՝ գէլիր կե-
բան, ծուցը քեաօիկ մնակ էրընի մէջ մնացեր էր:

Գեացըն, լպտրակմ սպանեցըն, դանու քեաօիկ թաթխըն մանջ էրընին. յըրըկուն առըն, բիրըն տուն:

Յակուբ էսաց.—Հայ տղէք, դիւ էկըք, Յիւսէփ ինչ էլաւ:

Մինժ աղբբբ էսաց.—Յիւսէփ մի մօտէն հեռացաւ, մինչև մինք գեացընք, տըսանք, գէլիր կերած են, անիւ քեաօիկ մանջ էրընին մնացիր էր. էլ բանմ չկէր:

Էրընթըթախ քեաօիկ թըլըն յեռջիւ խօր:

Խէրն էլ էլաւ, դադրաւ տանըս. կանչից գէլիրին:

Գէլիր ժողովան էկըն:

Էսաց.—Իմ Յիւսէփը մըս վար ձի բերնըն, դիւ ինչո՞ւ զիմ Յիւ-
սէփ կերաք:

Գէլիրիւ մինժ էսաց.—Մինք ախախ չունընք Յիւսէփը մօտէն, գՅիւսէփ չընք տըսի:

Յակուբ էսաց.—Չէ իմ տղէկնիւ կըօըն՝ «գէլիր կերան»:

Էսաց.—Գիւ տղէկնիւ սուտ կըսըն, գիւու աչք քիւ Յիւսէփը չընկի:

Յակուբն էլ օխնից գէլիրին, էսաց.—Ձի առամբիր քեանց թուր սուր ընը. ձի աչքիր լիւսով ընը. ձի կամաք ամին օր ընը. ձի ցէշըն էլ դիր-դիր ընը—մէկ ընը, մէկ չընը¹⁾:

Գէլիրին էսաց.—Գեացէք, Գեացըն:

Գեանք Մօըրայ Զալեխին (թագաւորի դուստր):

Մօըրայ Զալեխ Մօըր էրազ տիսաւ.—«Յիւսէփ աթուռ դըր վար ջրին՝ խուրու մէջ, նստի վերէն, լիւս կամար կայնի վար դիւին»:

Մօըրայ Զալեխ էսաց.—Վճով էրթայ Յիւսէփ ձը խամար բի-
րի, յեռջև Յիւսէփն վուսկը կը կչուիմ, տամ անիւ բիրողըն:

1) Մկայ էլ Աստուած մանամայ կօայ ուրից կամար. ցէշըն էլ օարաբէն օրմ չընը. ամիւնց աչքերն էլ արնցկուն լուսով ի՛ քուլս մաքըն մանջ խեղըն գարնամ գետ սարը գլխից կը օրնան:

Բագրկեանց էսաց. — Խաղար Յիւսէփ գեառնարածն, գեառ կերթան.

Խաղար Յիւսէփ խուլըուին, ուխար կերէծան.

Խաղար Յիւսէփ նախըուրդ ին, նախիր կերէծան.

Իս չըմ դըտի որ մէկ Յիւսէփ բիրիմ քի խամար:

էսաց. — Իս չըմ ըսը խաղար Յիւսէփ գեառնարած ըն, խաղար Յիւսէփ խուլիւ ըն, խաղար Յիւսէփ նախըուրդ ըն: Իս կըսըմ ան Յիւսէփ, ինչ խուրու մէջ աթուռ դըրը, վար ջըռն նստը, լիւս կամար դադըրը վար գլխին. իս ան Յիւսէփ կուզըմ:

Բագրկեանցն էլ էլաւ, ուր բիռնիր բռնից, էբարձ, գնաց:

Թա օրմ, թա քսան օր գնաց: Գնաց մանջ դաշտըն ծարաւացաւ. դեացըն վար խուրուն, գխուր տըսան:

էսաց. — Սալ տարէք դեն, թը ջիւր կայ մանջ խուրուն՝ քեչինք, խմինք:

Սալ տարըն դեն. տըսան մարդմ, աթուռ դըրը վար ջըռն, նստը վերէն, լիւս կամար դադըրը վար գլխին:

Բագրկեանց էսաց. — Գնտանք էն մարդ, ինչ Մսըրայ Զալիխ կըսըր:

Յիւսէփ խանըցըն դիւս, խեծըցըն վար ձըռն:

Բագրկեանց դուր քառուան էլմ յիտ դարձուց գնաց Մսըր:

Տարաւ զՅիւսէփ էտու Մսըրայ Զալիխըն:

Մսըրայ Զալիխն էլ իբի յեռջև Յիւսէփըն վուսկը կըրուից, էտու բագրկեանցըն:

Յիւսէփ առըց տարաւ, էսաց. — Յիւսէփ, ըզձը տ'առնըս:

էսաց. — Իսկի չըմ առնը:

էսաց. — Ի՞նչիւր ըզձը չըս առնը, իս յեռջիւ քի վուսկը կըչիւր իմ, տուիր իմ քիւ բիրուղըն. ըզքի առիր իմ, դիւ ըզձը առնիս:

Յիւսէփ էսաց. — Վուսկը տաս-չտաս, ըզքի չըմ առնը:

Աղջըկ գինաց, Թագեաւուրըն խապար իտու էսաց. — Նա մարդիւ յեռջիւ իս վուսկը կըրուիր իմ, քտուիր իմ բագրկեանցըն, բագրկեանց մօտէն գնիր իմ, ըզձը առնը. մկայ ըզձը չառնը, թըլիս բռնատու:

Յիւսէփ տարըն, թըլցըն բռնատու:

Բռնատուն էլ մէկ խէմ կայ, մէկ էլ ջհիւտ:

Օրէն մէկ առաւուտուն էրկուս էլան վի:

Խէն էսաց. — Էրազմ իմ տըսի ասօր:

Ջհիւտ էսաց. — Ի՞նչ էրազ իս տըսի:

Խէն էսաց. — Իս տըսայ՝ ըզձը տարըն վար կարմնջին, իմ վըզ կտըցըն:

Ջհիւտ էսաց. — Իս տըսայ՝ Թագեաւուր ըզձը տարաւ, էրաւ ուր վուզիր:

Խէն էսաց.—Քիւ երազ աղէկ ի
 Զհիւտ էսաց.—Չէ, քիւն աղէկ ի
 Յիւսէփ էսաց.—Զի երազքիր փութեցէք:
 Խէն ուր երազ խառ ջհիւտին, ջհիւտ ուր երազ խառ խայուն
 Յիւսէփ էսաց.—Ան ժամանակ ինչ կը կանչին խայուն, ջհիւտ
 Թը երթայ, ինչ ջըհտըն կը կանչին, խէն Թը երթայ:

Խայուն կանչըցըն, ջհիւտ դնաց:
 Զջհիւտ տարըն վար կարմնջըն վըզ կտրիցըն:
 Յիւսէփ զըտիր խայուն էսաց.—Էսա ջհիւտը վըզ տը կտրըն,
 ըզքի տանըն, էնըն վուզիր. ըզձը չըմոռանաս:
 Կանչիցըն զխէն, առըն տարըն, էրըն վուզիր:
 Մէկ ժամանակ վերէն ընցաւ. Թագեաւուր երազմ տըսաւ,
 էսաց.—Մարգմ կուզըմ, գհայ, իմ երազ խանը:

Մըրայ քաղաք էլ մարդ չմնաց, գնաց, զԹագեաւուրը երազը
 չէխան. մարդ չգըտցաւ Թագեաւուր յի՞նչ երազը տըսի:

Վուզիր Թագեաւուրըն էսաց.—Թագեաւուր ապրած, Թը Յիւ-
 սէփ քիւ երազ խանը. Յիւսէփ չխանը՝ մարդ չխանը. ան ժամանակ
 մինք ինչ բռնատուն ինք, իս, ջհիւտ երազ տըսանք. իս տըսայ
 ըզձը տարըն վար կարմնջըն, իմ վըզ կտրիցըն. ջհիւտ տըսաւ՝ դան
 տարըն, էրըն վուզիր. իս ըսըցը՝ քիւ երազ աղէկ ի, ան էսաց՝
 քիւն. Յիւսէփ էսաց՝ ձի երազքիր փութեցէք: Մինք փութիցընք.
 զջհիւտ տարըն վըզ կտրըցըն, իսն էլ էլայ վուզիր:

Թագեաւուր էսաց.—Քիւ տուն չաւըրը, մկայ Յուսէփը վուս-
 կուրքիրն էլ փթիր ի—Չէ, սաղ ի, էսաց վուզիր:

Թագեաւուր խրկից, առից իբի, էսաց.—Իս ինչ երազ իմ տըսի
 էսաց.—Դիւ տըսար ձիմ ծուվէն էլաւ, էկաւ չուրային ձիմ
 կլնից, գինաց մտաւ ծուվ:

Դիւ տըսար էրընջ մի ծուվուց էլաւ, էգի չուրային էրընջ մի
 կլնից, գինաց մտաւ ծուվ:

Դիւ տըսար խաչքմ ծուվուց էլաւ, էգի չուրային խաչքմ կըլ-
 նից, գինաց մտաւ ծուվ:

—Թագեաւուր, էսաց, քիւ երազ ան չէր:

Թագեաւուր էսաց.—Խն, ան էր. Յիւսէփ, էսաց, ինչ տըլնը
 ան էրազ:

Էսաց.—Սուվ տըլնը (չըսաց Թէ սուվ քինէ տըլնը):

Յիւսէփ զըտէր ինչ ժամանակ սուվ տըլնը:

Իբի, խատմ մուխրէ, մէկ էլ խուղէ չընից, մէկն էլ խըզըն
 քիփուրէ չնից խաց. ըրըկուն ան իրիք խաց լգի ծուց, ինք Թը
 Թագեաւուր գհացըն դիւան. Կէս սահաք վերէն ընցաւ. Թագեա-
 ւուր իրի, Յիւսէփը ալանջ խուսաւ, էսաց.—Ատըծու սիրուն ըլնը,
 իս սուվու միւռայ:

Յիւսէփի էսաց. — Թագեաւորը տարած կենսա, աստե ֆուռն
կայ, խաց չկայ:

Թագեաւորը էսաց. — Չընը, ճարճ գընաի:
Յիւսէփի էլ մուխը խաց կըսից, էտուր. էդա Թագեաւոր
կիրաւ. Բիչ էլ մնաց, էլմ. — Յիւսէփի, Աստըծու սըրուն ընը, իս
սուլու մնայ:

Կըսից, կտուրմ էլ քեփուրէ խաց էտու:

Տաս րոպէ վերէն չընցաւ, էլմ. — Աստըծու սըրուն, իս սու-
լու մնայ:

Կըսից, կտուրմ էլ խուղէ խացէն էտու. էն էլ կիրաւ:

Բիչմ մնաց, էսաց. — Յիւսէփի, իլի, էրթանք:

Էլան էկըն ուրից տեղ:

Էսաց Թագեաւորը. — Յիւսէփի, իս ինչ մօրէ մեկնիր իմ, մինչիւ
ասօր ընցկուն անուշ խաց իս չէր կերի. ան ինչ խաց էր, դիւ տը-
ւըր ձի, իս կերայ:

Յիւսէփի մուխը կտուր էլսան դիւս, էսաց. — Յառաջը կտուր
ինչ տուր՝ ասկից էր, ղքեփուրէ կտուրն էլ էլսան դիւս, էսաց՝
էրկըտուրդ էս ա. յեաքըն էլ էլսան դիւս, էսաց՝ էս ի:

Ինչ Թագեաւորըն էսաց, Թագեաւոր էնտեղ բղղեաւ:

Սուլ անու փուրէն էլաւ, ընկեաւ ակշարի:

Յիւսէփի նստաւ Թագեաւորութին, բաւըլից խաց ժողլիլը,
իլի Մսըր իլից:

Յիւսէփի գըտէր Թանկութին արընէր ակշարը:

Սուլ ընկեաւ ակշար, ալ տեղ խաց չմնաց, քեանց Մսըր
յաւել:

Ակշարի բուլուր կգեան Մսըրայ խաց կը տանըն:

Յիւսէփի աղբըքիրն էլ էկըն խացը:

Յիւսէփի զանիւնց բեռ բռնից, խաց, կերակուլ էտու կիրան:

Էսաց — Կերթէք, մի անգամ էլ ինչ կգէք, ձի պղտի աղբէրմ
կայ, չբիրէք խիտ ձի, խաց չըմ իտայ:

Բեռնիր առըն, գեացըն տուն:

Խը լուսին խուր տարըն, — Մսըրայ Թագեաւորը կըսը. — Ձի
պղտի աղբէրմ կայ, ձի պղտի աղբէրը չբիրէք խիտ ձի, խաց չըմ իտայ:

Էսաց. — Յիւսէփի տարաք, կուրսուցըք. ձի աչ մնացը զպղտը
աղբէրն էլ տանը կուրուսըք. քողաք, ամին սուլու մեռնըն, իս
չըմ իտայ:

Մէկ, էրկու, իրեք օր վրէն ընցաւ, էլ քողաք սուլու ճար
չտուըն. Յակուրն էլ էսաց:

— Իւ գըտիք, ձի Աստուած, Յիւսէփի տարաք կուրուսըք, աս էլ
տարէք, ինչ կէնէք, էրէք:

Ջրենիամն էլ առն խիտ ուրինց, գեացըն:
Գեացըն խասան Մօրը. գեացըն թագեաւուրը սաբը առաջ:
Թագեաւուր էսաց. — Նա մարդիր տանէք, խաց, կիրակուլ
կըտէք ուտըն, բեռնիր կը բռնէք. բիրանքտիր չկարէք, իս գեամ,
նուր բիրանքտիր կարէք:

Տարըն խաց, կիրակուլ տուըն գանիւնց:
Բեռնիր բռնըցըն, խապար տուըն թագեաւուրըն:
Թագեաւուր էրի վար բեռնիրիւն. Ուր ծուցը քաւ ուր ծու-
ցէն էխան, խուրից պղար աղբօր բեռան մէջ. դուր ծուցը քա-
ֆիկն էլ քսըց ուր քրաւնք, իդի մինծ աղբօր բեռան մէջ:
Բեռնիր կարըցըն, դրեռնիր բառցըն, քեաղքէն ընկեան դիւս,
գեացըն:

Թագեաւուր մարդ խրկից խիւ. — Ան մարդիր ինչ գեացըն,
անիւնց բեռնիր ունի կենէք. իմ թաս գեոդցած, տարած. որու
բեռ կը տեսնէք, գան մարդ բռնէք, բիրէք:

Գեացըն, էրկու, իրիք բեռան բիրան բացըն, բան չալսան.
պղար աղբօր քեակիցըն, կան էկըն, քաւ միջէն խանըն:

Չմարդ առն, տարըն թագեաւուրըն:

Թագեաւուր էսաց. — Նա մարդ կը տանէք ճամամ, կը լեողա-
ցընէք, ձեռք մղէկ շոր կը բիրէք խագիւցէք, տարէք, դրէք յօ-
դէն. լիւս, դօտեկ կըտէք, չուրս գան անիւ կիրակուլ կը տանէք:
Դառնանք վար աղբէրքիրուն:

Աղբէրքիր էրկու աւուր ճանապարհ կար մինչև խասնէն գեդ:
Յակուր կնկեան էսաց. — Կնըկ, էսաց. Յիւսէփը խուտ կգեայ:
Կնըկ էսաց. — Աստուած քիւ տուն աւըրը խա քիւ աղբըն.
մկայ Յիւսէփը վուսկուրքիր փըթը, գիւ կըսըս Յիւսէփը խուտ կգեայ:
Մնաց, վրէն ընցաւ էրկու իրիք սահաթ. էսաց.

— Կնըկ, Յիւսէփը խուտ կը մօտանայ, կը շատանայ:

Կնըկ էլմ չխաւատաց:

Բեռնիր բիրըն, թըլցըն յէռջիւ դռան:

Յակուր գինաց վար բեռնիրուն, խուտ էրաւ, գինաց վար
քեռամ դադրաւ:

Էսաց. — Նա բեռ քեակըցէք, Յիւսէփը խուտ նա բեռնէն կգեայ:
Բեռ քեակըցըն, մանջ բեռան կան էկըն, ծուցու քաֆիկը
գնտան մէջ, տուըն Յակուրըն:

Յակուր առըւ, խուտ էրաւ, քսից ուր աչքիր:

Որ քսից ուր աչքիր, աչքիր լուսաւորուան:

— Կնըկ, էսաց. իս չըսը՝, Յիւսէփը խուտ կգեայ. մա, քսը քիւ
աչքիր:

Կնըկ առըց, քսից յիւր աչքիր:

Կնիկն էլ քսից, աչքիւ լուսաւորուաւ:

Յակուբ էսաց.—'Ի՛նչ էկըք, Բենիամ ինչ էլաւ:

Էսաց.—Բենիամ թագեաւուրը քաս գեողցիւր էր, դրիւր էր մանջ ուր բեռան. մինք քեաղքէն ընկեանք դիւս, մարդ իրի յիտէն, բեռնիր էթալ գեաւն, զըմեն ունկ էրաւ, Բենիամը բեռան մէջ քաս տըսաւ, զԲենիամ բռնըցըն, առըն տարըն:

—Յակուբ էսաց.—Բան չկայ, թըխ տանըն:

Խաց կիրան, խլըսան. զիւրընց հեող էրըն, էրթան խացը:

Խէր, մէր ըսըցըն.—Մինք էլ աը գեանք:

Էլան, խա աղէնիրուն գեացըն:

Դեացըն Մսրըայ քեաղաք, յէռջիւ թագեաւուրը սարըն կանգնան:

Թագեաւուր էսաց.— Նա մարդ, նա կնըկ տարէք, խաց, կիրակուլ տուէք, թը ուտըն. տարէք համամ, լեողացըցէք, մէմէկ քամիգ ձեռք լաթ տուէք խաքնըն, տարէք յեօդէն դրէք: Նա մէկել մարդիւր տարէք, խաց կիրցըցէք, չիւր իս գեամ:

Զխէր, զմէր տարըն համամ, լեողացըցըն, մէմէկ ձեռքմ շուր տուըն ու խաքեան, տարըն յեօդէք դրըն:

Աղբէրքիւրն էլ խաց տուըն, տարըն յեօդէմ դրըն:

Էսաց.—Դէ, կանչեցէք ան մարդ, ան կնըկ թը գեան:

Կանչըցըն, խէր, մէր տարըն:

Էսաց.—Դէ, կանչեցէք ան տաս մարդն էլ թը գեան:

Էսաց.—Նա յառաջի մարդն ինչ բռնիր էք, բիրէք ըսդայ:

Զաղբէրն էլ տարըն անտե:

Աղբէր գինաց թագեաւուրը ձեռ. խէր, մէրն էլ գեացըն թագեաւուրը ձեռ. թագեաւուր ձեռ չէտու. ինք զխուր ձեռ պագնից, զմօր գլօխ:

Էսաց.—Իս ձի Յիւսէփն իմ, իս ձի որդին. դիւ գեաք իմ ձեռ պագնիք:

Խէր, մէրն էլ գեացըն Յիւսէփը գլօխ պագնըցըն:

Յիւսէփ աղբէրքիւրուն էսաց.— Դիւ խա ձը էրըք, իս խա ձի չըմ ընը. դիւ գըտիք, ձի Աստուած, էլեցէք, մատըցէք ձի քեանըմ ցուրըն կըպը, առէք, գեացէք ձի քեաղաք. դիւ գըտիք, ձի Աստուած:

Աղբէրքիւր էլան, զուրինց ցուրըն բառցըն, գեացըն ուրինց քեաղաք:

Յիւսէփ ուր խէր ուր մէր, ուր աղբէր մնացըն Մսրըայ քեաղաք: Մսրըայ քեաղաք Յիւսէփ Մսրըայ թագեաւուր:

ՄՕԼԼԱ ՄՈՒՅՈՒ ՍԱՅՐԱՆ *)

1. Սայրան զուրբան, սօլա փե կեայ, աժ հառնա օդե,
նա մըն գօ. սինկ ու բարե Սայրան մալա բալաֆեկալ բեարժե
սեարե լօսե, դինե կման . . .
Էամ դինե կման, հաժը սալ բամամ, լը ճիւլեայ ծեա մամ, դինե կման . .
2. Սայրան զուրբան, ժը Մուսուլե հարանի Հմայե,
նա մըն գօ, ըլի պեկեանկ Սայրանայ մալա չար ա ժը զմանե, ըկ ըկ
դինե . . . :
3. Սայրան զուրբան, բաժնա զրալ ըր զօրնե,
խուզի դասրե Սայրանե մալա ըր զրբանա, բանինա հալ չարսուլե
ժօրբնե,
Մընե ըրդայ ըռնե ըիւին մալե դընե, ըկ ըկ ըկ դինե . . . :
4. Սայրան զուրբան, հազ խուլաման ծայ վի դալի,
Բըրա սինկե մըն սինկե Սայրանե մալա ըր ֆեալա,
Հարա սարե զրալ դալի ըրբեա մեռլ ու զալի. դինե կման . . . :
1. Սայրան զուրբան, սօլեր հազիլ, մենք զնանք օղէն.
Չէ, ես առացի. Սայրանի կուրծ այնպէս սալիտակ է, ինչպէս՝
գեղի գլխի ձիւնը,
Մենք ծռանք ախ, եօթ տարի ամբողջ քու յուսով մնացի.
ախ ծուռ, ախ ծուռ . . .
2. Սայրան զուրբան, Մուսուլէն մինչև Համայի
Չէ ես առացի, Սայրանի մատներ ինչպէս մօլի տան ճրագը
— Համային
3. Սայրան զուրբան բարակ հասակիդ առացին,
Նըսնի Սայրանի ձեռքէն բռնէին, բերէին շուկայի մէջ ծռ-
խէին,
Ես կտա ի քաղցր հոգիս և աշխարհի զոքը, լէ-լէ . . .
4. Սայրան զուրբան, ես մշակ եմ քու այդ բերինի.
Թող իմ կուրծքըն Սայրանին կուրծքին վերայ ընկնի.
Մինչև գլուխ . . .

*) Սոյն սիրահարական երգը երգած եւ պատմած է Իսրայէլ Միքսեան, որ ընդունակ է օսանալունքն գրելու, քեւ առանց արհեստի. գրած ունի եւս մը օսանալունքն Բագրեւանդայ խասուր դիւղի երկրագործական կեանքէ:

